

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **L. B.**, zastoupeného Mgr. Martinem Jančou, advokátem se sídlem Zahradní 2, Plzeň, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2006, č. j. DSH/6410/06, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2008, č. j. 57 Ca 97/2006 - 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále také „stěžovatel“) domáhal zrušení shora uvedeného usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2006. Posléze uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Blovice ze dne 6. 4. 2006, č. j. 765/2006/OSD. Rozhodnutím Městského úřadu Blovice bylo stěžovateli podle § 5 občanského zákoníku uloženo obnovení pokojného stavu, který byl porušen tím, že stěžovatel na veřejně přístupné komunikaci v katastrálním území Vlčice u Blovic umístil počátkem měsíce února 2003 dvě pevné překážky (betonové pražce) znemožňující užívání této komunikace a při vjezdu na ni osadil dopravní značku B 1 (zákaz vjezdu).

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení zejména konstatoval, že stěžovatelova žaloba je podle § 68 písm. b) s. ř. s. nepřipustná, neboť cílem § 5 občanského zákoníku je poskytnutí ochrany především občanským právům a svobodám, tedy ryze soukromým zájmům

fyzických a právnických osob. Napadené rozhodnutí žalovaného i městského úřadu označil za rozhodnutí ve věci občanskoprávní a dále odkázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. III. ÚS 142/98 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2006, č. j. 8 As 2/2005 - 32. Soud stěžovatele zároveň poučil o tom, že se v dané věci může ve lhůtě jednoho měsíce domáhat ochrany podáním občanskoprávní žaloby k okresnímu soudu.

II.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s., přičemž konkrétně uvedl, že se v daném případě nemohlo jednat o pokojný stav, neboť jde o stav v rozporu s právem, což bylo nutno vyřešit jako předběžnou otázku. Oba správní orgány se nezabývaly ani otázkou, zda vyježděná cesta vede po stěžovatelových soukromých pozemcích či nikoliv a zda se tedy jedná o veřejnou účelovou komunikaci. Žalovaný neřešil věc z hlediska veřejnoprávního, přičemž pokud by tak učinil, potom by soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví příslušelo věc posoudit a rozhodnout. Stěžovatelovo vlastnické právo bylo napadanými správními rozhodnutími omezeno bez zákonného důvodu. Řešení věci podáním žaloby k okresnímu soudu může být pro velkou časovou náročnost pro vlastníka nemovitosti neefektivním řešením, a proto není vyloučeno jeho právo podat kasační stížnost. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti zejména konstatoval, že krajský soud rozhodl správně. V řízení o obnovení pokojného stavu se správní orgány nezabývají určením statusu pozemní komunikace, neboť předmětem řízení byl stav faktický, tj. otázka užívání pozemku jako dopravní cesty. Určením povahy pozemní komunikace a souvisejícími otázkami se případně může zabývat silniční správní úřad podle zákona o pozemních komunikacích, nikoli pověřený obecní úřad, který vede řízení podle § 5 občanského zákoníku. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil její důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Toto podřazení však není zcela správné, neboť směřuje-li kasační stížnost proti usnesení soudu o odmítnutí žaloby, připadá v úvahu pouze důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Tento závěr vyplývá z ustálené judikatury NSS, např. z rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS, v němž bylo konstatováno, že „je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem“. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v sobě tedy zahrnuje jak nezákonnost samotného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, tak i procesní pochybení soudu, která tomuto rozhodnutí předcházela. V žádném případě však tento důvod nezahrnuje eventuální pochybení žalovaného správního orgánu co se týče výkladu hmotného práva, k čemuž směřují některé argumenty kasační stížnosti; Nejvyšší správní soud se proto nemohl zabývat námitkami, jimiž stěžovatel zpochybňoval správnost postupu žalovaného a Městského úřadu v Blovicích.

[6] Kasační stížnost v té části, kterou se zdejší soud zabývat mohl, a ve které byla namítána nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu krajským soudem podle 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., není důvodná.

[7] Podle § 5 občanského zákoníku došlo-li ke zřejmému zásahu do pokojného stavu, lze se domáhat ochrany u příslušného orgánu státní správy. Ten může předběžně zásah zakázat, nebo uložit, aby byl obnoven předešlý stav. Tím není dotčeno právo domáhat se ochrany u soudu. Podle § 68 písm. b) s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu.

[8] Samotnou právní otázkou, jež je předmětem sporu v nyní posuzovaném případě, se Nejvyšší správní soud již zabýval, a to v rozsudku ze dne 30. 3. 2006, č. j. 8 As 2/2005 - 32, publ. pod č. 908/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, vydanému podle § 5 občanského zákoníku, jsou příslušné rozhodovat soudy v občanském soudním řízení, nikoliv soudy správní. V tomto svém rozhodnutí přitom vyšel z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. III. ÚS 142/98, publ. pod č. 65 ve sv. 11 Sb. ÚS. Na obě uvedené rozhodnutí v nyní posuzovaném případě zcela správně odkázal již krajský soud.

[9] Uvedený právní názor lze plně aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť je nepochybné, že bylo rozhodováno podle § 5 občanského zákoníku, přičemž předmětem sporu je právo chůze a vjezdu na konkrétní pozemky, tedy otázka ryze soukromoprávní. Soud zároveň neshledal žádný důvod k tomu (a tím méně mu takový důvod nabídl stěžovatel v kasační stížnosti), aby se od uvedeného právního názoru odchýlil.

[10] Sám stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že soudy rozhodující ve správním soudnictví by byly k posouzení věci příslušné v případě, pokud by věc meritorně posuzoval silniční správní úřad. Z toho je zřejmé jeho povědomí ohledně nástrojů, jimiž se může svých tvrzených práv domáhat v příslušném řízení. Stěžovatelovo tvrzení, že řešení sporu v podobě občanskoprávní žaloby může být z časových důvodů neefektivní, a proto nevyklučuje právo podat kasační stížnost, lze co do práva podat kasační stížnost přisvědčit, nelze jej však označit za argument oprávněně zpochybňující postup krajského soudu v dané věci.

IV.

[11] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[12] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani soud z obsahu spisu žádné náklady převyšující rámec jeho běžné administrativní činnosti neshledal. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2008

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu